

Герги. Шегата на страна; да говоримъ правото. Наистина, днесъ старитѣ наши обичаи, като хорѣ и други, си нѣматъ вече мястото: свѣтътъ днесъ е съвсѣмъ други. — Облѣкли сме панталони, сетири, или рокли, полки, па да играемъ се онѣзи хорѣ, дѣто са играѣтъ съсъ потури и чокмани. Не ли сме смѣши я?

Митю. Да ма простишь, господине, напротивъ сме смѣши, кога подражаваме като маймуни европейцитѣ въ онова което не е друго освѣнъ единъ калай (*съ наслѣшка*) Хж! . . . тѣй носили Европейцитѣ, тѣй играали. Е? сега за да станемъ и ний като тѣхъ образовани, не трѣба друго, ами да са обличаме като тѣхъ и да играйме тѣхните хорѣ, а нашитѣ народни дрехи, нашитѣ народни игри да ги махнемъ, да ги забравимъ, че били проста работа. Ама Европейцитѣ знали да правятъ фабрики и да вадятъ сѣкакви хубави, красиви, лѣскави работи, се по мода, по мода; нека ги вадятъ, а ний да имъ израваме суми пари да ги купуваме скѫпо, скѫпо, па да са красимъ съ тѣхъ. Сѣтнѣ тѣй знали да правятъ вапори, желѣзни пѫтища; нека ги правятъ, а ний да имъ плащаме, па да са возимъ на готово. И тѣй нека Европейцитѣ са попълнятъ съ пари, а ний да охлѣзваме. — Тежко ни! — Тѣй ли разбирате вѣй цивилизація?

Герги. Сега ще почнемъ отъ дрехитѣ, модитѣ, игритѣ, па по-лека-лека ще достигнемъ и до фабрикитѣ, и до вапоритѣ, и до желѣзнитѣ пѫтища.

Митю. (*съ наслѣшка*) Тѣй я! . . . да вървимъ на опаки съ главата на долу. — Я остави са! . . .

Пенчю. И то е марафетъ, господине, да вървишъ съ главата на долу като органджійтѣ.

Б. Стойна. Бе той не е органджія, ами сѫщъ дяволъ нечестивъ. Разбрахъ го азъ него. . . не ли го изгонихъ? — честнія кръсть да го порази.

Пенчю. Браво! — какъ, бабо, какъ?

Б. Стойна. То тамъ азъ да знаѣ работата.

Герги. (*на Митя*) Тѣй, байо, доктора има право: както променяваме дрехитѣ си, тѣй сѫщо трѣба да променимъ и иравитѣ си.

Пенчю. Да, за да не рекѫтъ, че сме вѣлци.

Митю. (*на Гергя*) Криво разбирашъ цивилизаціята.

Пенчю. Господиновци, слушайте да ви дамъ азъ опредѣленіето на днешнята цивилизація у насъ: Да знаешь да са но-